روزی که رسول الله صلی الله علیه وسلم وارد مدینه شد، از وجود او همه چیز در مدینه می درخشید؛ اما روزی که در آن فوت شد، همه چیز در غم از دست دادن او تاریک شد.

از انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که می گوید: روزی که رسول الله صلی الله علیه وسلم وارد مدینه شد، از وجود او همه چیز در مدینه می درخشید؛ اما روزی که در آن فوت شد، همه چیز در غم از دست دادن او تاریک شد. و هنوز دست از دفن رسول الله صلی الله علیه وسلم نکشیدیم و مشغول دفن ایشان بودیم که از خود بیگانه شدیم.

[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ترمذی - به روایت احمد]

انس بن مالک رضی الله عنه حکایت می کند که وقتی رسول الله صلی الله علیه وسلم برای اولین بار با هجرت از مکه وارد مدینه شد، از وجود او همه چیز روشن و درخشان گردید اما روزی که در مدینه فوت کرد، از غم دوری او، همه چیز تیره و تاریک گشت؛ ناگفته نماند که این روشنایی و تاریکی معنوی بوده نه حسی؛ سپس خبر می دهد که وقتی از دفن رسول الله صلی الله علیه وسلم فارغ شدند، قلب های خود را همچون سابق ندیدند؛ همچون زمانی که رسول الله صلی الله علیه وسلم در حیات بود؛ و به دلیل انقطاع وحی و از دست دادن همراهی رسول الله صلی الله علیه وسلم، آن انوار ایمان و مهربانی و الفت حاکم در بین خود را شاهد نبودند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10983